

Cỏ xót xa đưa.

Trịnh công Sơn

Trên đời người trở nhánh hoang vu Trên ngày đi mọc cành lá

mù Những tim đời đập lời hoang phế Dưới mặt trời ngồi hát hôn

mê Dưới vòng nôi mọc từng nấm mộ Dưới chân ngày cỏ xót xa

đưa Người đã đến và người sẽ về bên kia núi

Từng câu nói là từng cánh bướm giông cuối trời

Còn lại tiếng cười khóc giữa đời

Dưới ngọn đèn một bóng chim qua Giữa đường đi một người đứng

gọi Có biết gì về ngày chưa tới Những ngày ngồi rũ tóc âm

u Nghe tiễn thân về chào bóng lạ Những mai hồng ngồi nhớ thiên thu.